

ЮБИЛАЕН ВЕСТНИК

Излиза по случай 10 годишния юбилей на СОУ "Отец Паисий"

Първите години

Идеята за създаване на училище със специализирано обучение по музика и изобразително изкуство се роди в резултат на изстраданата нужда на град Враца от таква училище. В града съществуваше Детска музикална школа към читалище "Развитие" и школа по изобразително изкуство, които работеха с децата до прогимназиална възраст. Някои от учениците продължаваха своето развитие в музикални гимназии и гимназии по изобразително изкуство в други градове, най-вече в София и Плевен, но повечето оставаха с наученото в школите.

Прогимназия "П.Р.Славеиков", на която бях директор, създаде условия за формиране на едно ядро от добри преподаватели по изобразително изкуство и музика - покойната Теменужка Игнатова, Илия Василев, Юлия Игнатова и Марияна Ангелова, които с много старание и умение в работата си създаваха интерес и любов у децата към изкуството. Нашите ученици постигнаха много успехи на окръжни, районни и национални прегледи и изложби. Преминали в горния курс, където часове за изучаване на изкуствата почти не се предвиждаха, тези ученици страдаха и споделяха с нас нуждата си да продължат образованието си в областта на изкуството, което бяха обикнали.

По тогавашните планове и програми учениците в горен курс имаха регламентирани много часове за свободно-избираеми предмети, факултативи и школи. Идеята да се съберат тези часове за занимания по избраното от ученика изкуство беше споделена с градското и окръжно ръководство на просветата, но не срещна подкрепа от тях. Първи, които проявиха разбиране, бяха Кръстьо Луканов и Радка Йорданова. Като окръжни ръководители те споделиха тази идея с Министерството на просветата и през пролетта на 1985 година по докладна записка на ОНС - Враца Министерството издаде заповед, с която се разрешаваше разкриването на паралелки със засилено обучение по музика и изобразително изкуство към училище "В. Воденичарски", на което бях директор.

Не беше лесно да се стигне до това разрешаване, но после разбрахме, че това е най-малката трудност по пътя на създаване на училището. С особена острота веднага пред нас възникнаха проблемите за намиране на учителски кадри и разработване на планове и програми за обучението по различните предмети. За целта бяха приспособени плановете и програмите на музикалните училища и училищата по изобразително изкуство в страната. В ЕСПУ "В. Воденичарски" преподавател по рисуване беше Даяна Григорова, а по пеене и музика Наташа Георгиева. Успяхме да убедим да дойде при нас и Илия Василев. Юлия Игнатова, Марияна Ангелова и Галин Добрев също бяха привлечени от идеята и постъпиха като първи учители в специализираните паралелки. С тях и с ентусиазираната помощ на Маргарита Малджанска, методист в тогавашния Окръжен съвет за народна просвета - Враца, на базата на разрешените от Министерството часове за извънкласни форми и трудово обучение се създаваха от нас учебните планове и програми. Министерството одобряваше тези планове и програми, а по-късно, когато и в други градове се създадоха такива училища, ги предпоставяше и на тях.

С нарастването на броя на паралелките проблемът с осигуряване на преподавателски кадри ставаше все по-остър. Привлечени бяха като преподаватели лектори много музиканти от Врачанската филхармония, художници от града, както и изтъкнати музиканти и певци от София. Някои от тези лектори съвместно и с любов работеха с учениците, други намаха тагласа да бъдат учители и напуснаха.

Сериозна задача пред ръководството и учителите беше професионалното и методическо изграждане на преподавателите. С помощта на Маргарита Малджанска, Галин Добрев, Юлия Игнатова, Марияна Ангелова и Мая Чакалска за методически ръководители бяха поканени преподаватели от АМТИ - Пловдив доц. Пенка Минчева, доц. Драбев, Петър Маринов и Анка Кушлева и от Държавна консерватория - София доц. Руско Русков, Ваня Бъчварова и Г. Табакова. Създадох се условия за успоредно изграждане на преподаватели и ученици, тъй като лекторите от ВУЗ изнасяха лекции на учителите и работеха в индивидуалните часове с най-изявените ученици.

Как ръководството на училището осигуряваше пари за заплащането на хонорарите на преподавателите от ВУЗ, как директорът и заместник директорите П. Цветкова, Г. Добрев и М. Чакалска успяваха да направят седмичните разписания на часовете при толкова външни лектори, как намирахме пари за командировки на десет-дванадесет човека за по един-два дена в седмицата - това е една дълга история за ходене по мъките, която се възнаградяваше само с резултата от работата на ученици и учители.

С първите успехи на концерти и изложби на учениците дойде и нашата радост и награда - от приетите студенти във висшите учебни заведения по изобразително изкуство и музика. Много наши ученици записаха други специалности, без да престават да се интересуват от изкуството. С добрите думи на обществеността във Враца се появиха и първите критикари на училището, които започнаха да гледат с лупа всички грешки, понякога да търсят едва ли не корист в добрите идеи и дела. Това не успя да прекъхне стремежа ни за приобщаване на децата ни към изкуството. Училището продължаваше да върви напред.

Сега, когато това училище има зад гърба си десет години на борба и успехи, когато по негов пример се създадоха много подобни училища в цяла България, ние, първите, които работихме за неговото утвърждаване, можем с удовлетворение и радост да разгледаем на постигнатото.

Радост и гордост са учителите, които са бивши ученици на училището.
Радост и гордост са всички ученици, които поеха трудния път на изкуството.
Радост и гордост са и тези, които станаха специалисти в други професии, но останаха хора с облагородени от изкуството души, хора, които обичат и ценят красотата.

Честит юбилей и на добър час на СОУ "Отец Паисий"!

Венета НЕДКОВА
първи директор на училището

Рисунка: Евзени Генков

10 ГОДИНИ СОУ "ОТЕЦ ПАИСИЙ"

Все

Какво му трябва на дървото, за да се устремил нагоре? Корени, с които да се впише в земята-кърмилница! Здрава почва, която да нахрани жадното за живот дръвче!

Какво му трябва на един народ, за да не покрне пепелта на забравата името му?! Родова памет, която да му напомня за минало величие! Жажда за знание, която да ръководи делата му! Водачи, които да осветяват пътя му напред! Кураж и самочувствие, които и в най-тежките мигове да му дават сили да възпрее снага и да възкръсва от огъня, като птицата Феникс! Трябва му един, отрекъл се от себе си в името народно монах, който да изрече разтърсващото "О, неразумни и юрде...!"

И родни го българската земя. Пое първата си глътка въздух в далечната 1722 година в живописното Банско. За да стане символ на цял народ! А какво би бил народът ни без него?! Без неговата "историчка"?! Колко ли велики българи щяха да потънат в нещитието, ако с немощна ръка не беше написал: "А свѣра тѣя исторѣя в 1762 годѣна за полза на бѣлгарскѣя род..."

И българският род не само го чу. Мъничката книжка стана за него "българското евангелие". С нея в ръка, с пламещите му думи в сърцето си, българинът осъзна и опозна себе си. Тя му даде сили и воля да отпрати поглед в бъдещето. Тя го спаси от сѣшата на духовното опустошение и му откри светлината на съвременността. А българинът умее да тапи светнигте си. А какво друго, ако не светия е Пансепата история! Какво друго, ако не светец е нейният създател!

Много чужди идоли е имал и има българинът в дългата си история. Много пъти е забравял и забравя своето. Но колчем е поставяно под въпрос съществуването му, той е поемал пътя към себе си, към здраво възпитие в българската земя свои корени. А този път, колкото и лъкатушен да е, минава и през Атон. А от там поема напред и нагоре, чак до днешния ден на България. И неизменно по него крачи, понесъл тежестта на своята мъничка книжка един монах. По него върви и ни води след себе си Пансий!

С вяра в бъдещето

Всепризната истина е, че инвестициите в образованието са определящи за просперитета на всяка нация. За никого не е тайна, че на настоящия етап то е в дълбока криза, като закономерно отражение на състоянието на цялото общество. И доколкото това е криза преди всичко на духа, обучението по изкуствата придобива изключително значение за опазването на подраствашите от всеобщото духовно опустошение. В този смисъл ролята и мястото на СОУ "Отец Паисий" - Враца в социално-педагогическата система на града и региона непрекъснато нараства. Това определя акцентите в бъдещата работа по по-нататъшното развитие и усъвършенстване на учебно-възпитателния процес и резултатите от него.

Като основна задача в близките няколко години се очертава осигуряването на адекватна на високите цели, които си поставяме, материално-техническа база. На първо място стои проблемът с извеждането на паралелките с разширено изучаване на музика, изобразително изкуство и хореография от учебната сграда в жк "Дъбника" и събирането на училището в сградата на ул. "Александър Стамболиски" 10. Това се налага както поради разположението на последната в близост до останалите културни институти в града, така и поради обективните затруднения в организацията на учебно-възпитателния процес при прехождането на учителите в двете

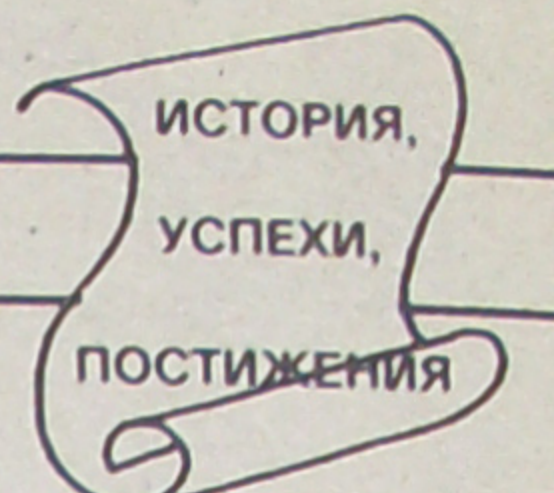
сгради. Според предварителното проучване на възможностите проблемът е разрешим, но за това е необходима намесата на ръководството на Община Враца за намирането на подходяща сграда за изместване на кръжочните форми на Общински детски комплекс и предоставяне на цялата сграда на СОУ "Отец Паисий". По този начин ще се създаде възможност за обособяване на необходимите кабинети, ателиета и зали за пълноценен учебно-възпитателен процес по основните профилиращи предмети.

Друга задача, която предстои да бъде решена в близко бъдеще е задълбочаването на връзките на училището с останалите културни институти, имаме отношение към работата на училището. Това ще позволи да бъде решена една много важна за творческото развитие и изграждане на учениците задача - предоставянето на по-големи възможности за творчески изяви във училището. В това направление вече са направени първите стъпки по задълбочаване на връзките с Художествена галерия - Враца, Държавна филхармония - Враца, както и с някои самодейни състави към Читалище "Развитие". Включването на учениците в техни изяви допринасят и за намирането на най-верния път за създаване на мотивация у тях за по-задълбочена подготовка в избраните профили и съхраняване на интереса към изкуството, довел ги в училище.

Трета, не по-маловажна задача представлява създаването на такава организация на учебно-възпитателния процес, която да позволява пълноценно усвояване на избраните профили, без да бъде оцелявана общообразователната подготовка като основа за изграждане на задължителна обща култура и даване на възможност за реализация и в други научни области. Това поставя изискването за постигане на баланс между профилирана и общообразователна подготовка в рамките на утвърдените от МОНТ учебни планове и равномерното разполагане на учебните часове във всички дни през седмицата. По този начин ще се стремим да намалим до оптимални граници натоварването на учениците. Наред с това стремежът на учителския колектив ще бъде да подготви конкурентноспособни при кандидатстване във ВУЗ ученици. Макар досегашиите резултати да сочат, че в това отношение вече има постигнати реални резултати, особено що се отнася до профил музика, има още какво да се желае за изобразително изкуство и най-вече за хореография, която е сравнително нов за училището профил.

За постигането на желаните резултати осо-

На 2 страница

С вяра в бъдещето

бено важна се оказва работата по планиране и осъществяване на приема в училище. Ето защо при очертаването на перспективите в развитието на училището обръщаме внимание на профилите, доказали своята жизнестойност и перспективност и се отказваме от небоснованото им разширяване. В тази си дейност се ръководим и от реалните потребности на града и региона. В търсене на оптималната структура на училището се ориентираме към утвърждаването на съществуващите профили музика, изобразително изкуство и хореография, като планираме приема така, че в училище да попадат онези ученици, които наистина показват способности за по-пълноценна изява в бъдещето си развитие. За изпълнението на тази задача особено много разчитаме на резултатите на нашите ученици в прегледи и конкурси на регионално, национално и международно ниво, както и повишаването на интереса на обществеността към тях. Така чрез прецизиране на подбора на кандидатите за обучение в училище естествено ще се повиши и нивото на тяхната подготовка.

При решаването на стоящите пред училището проблеми отделяме необходимото внимание и на кадровото обезпечаване на учебно-възпитателния процес. Безспорно е, че високи резултати могат да бъдат постигнати само от висококвалифицирани и доказа-

ли своите качества учители. Това ни кара да търсим конкретни пътища за осигуряване на такива както по профилиращите, така и по общобразователните предмети. Резерви в това отношение виждаме в целенасочената работа с бивши ученици на училището, ориентирани към учителската професия, така и към студенти в педагогическите ВУЗ-ове с подчертан интерес към изкуството. Така смятаме да постигнем разумен баланс между утвърдените през годините учители и новопостъпващите, което да позволи приемственост и обновяване на колектива без сътресения.

Ръководени от съзнанието, че по време на криза проблемите на обществото резонират най-силно именно в сферата на културата и изкуството, ние си даваме сметка за трудностите, които училището има да преодолява по пътя на по-нататъшното си утвърждаване. Опитът от изминалите десет години обаче ни дава основание да гледаме с вяра в бъдещето му, защото духовността е тази, която винаги е помогнала на българина да преодолява трудностите и да оцелява през трагичните обрати на историческото си битие. Ето защо без тревога за бъдещето желая на всички учители и ученици (сегашни и бивши) много здраве, успехи и вяра в силата на изкуството. Честит юбилей!

Красимир ДАНОВ

И традицията има своя рожден ден

За да се каже за нещо в живота ни, че е традиция, обикновено е нужно да минат години. Не така мисли обаче колективът на СОУ „Отец Пауций“, който като на шега реши да запълни една празнота в системата на профилираното обучение по изкуствата в рамките на СОУ. Тази

за първи път в рамките на дейностите, свързани с отбелязването на десетгодишнината на училище „Отец Пауций“, направи колективът на училището. Сега, когато замисълът е осъществен, можем да кажем, че направихме колкото рискована, толкова и навременна стъпка.

От 27. IV. 1996 г. до 27. IV.

Първият випуск през 1989г.

форма на обучение е сравнително млада. Едва преди петнадесет години се появиха първите училища с профилирано обучение по музика и изобразително изкуство. По-късно към тях се прибави и профил „Хореография“. За кратък период от време профилираните училища по изкуст-

1996 г. станахме инициатори и домакини на Национална научно-практическа конференция на тема „Организация, цели и задачи на профилираното обучение по изкуствата в СОУ“. В нея взеха участие ученици, учители и директори от тринадесет профилирани училища. Макар да ня-

летворение и нескрито желание догодина отново да дойдем. По този начин тяхното желание напълно съвпада с амбициите на домакините - конференцията да стане ежегодна.

Практическата полза от провеждането на научно-практическа конференция може да се търси в две посоки. На първо място това беше възможността на учителите по музика, изобразително изкуство и хореография да обменят ценен педагогически опит. По този начин те не само се опитаха, но в известна степен и успяха да намалят най-преките пътища към решаването на нетърпящи отлагане проблеми, свързани с профилираното обучение по изкуствата в СОУ. Особено полезна се оказа тя за хореографите, които от няколко години чакат единни учебни програми. В резултат на конференцията се взеха конкретни решения, поеха се персонални ангажменти и през следващата учебна година можем да очакваме окончателното решаване на този въпрос.

Наред с това съпътстващите конференцията изяви позволиха на учениците от профилираните паралелки да премерят сили и да двърят часовниците си с най-добрите. А тук е мястото с радост да отбележим, че учениците от нашето училище имаха какво да покажат на своите връстници. Това, вярваме, ще се окаже допълнителен стимул за тях и в бъдеще те ще ни радват с нови и по-големи успехи на прегледи и конкурси в национален и международен мащаб. А това означава само едно - посоката, в която вървим, е правилна и бъдещето на профилираното обучение по изкуствата е оптимистично.

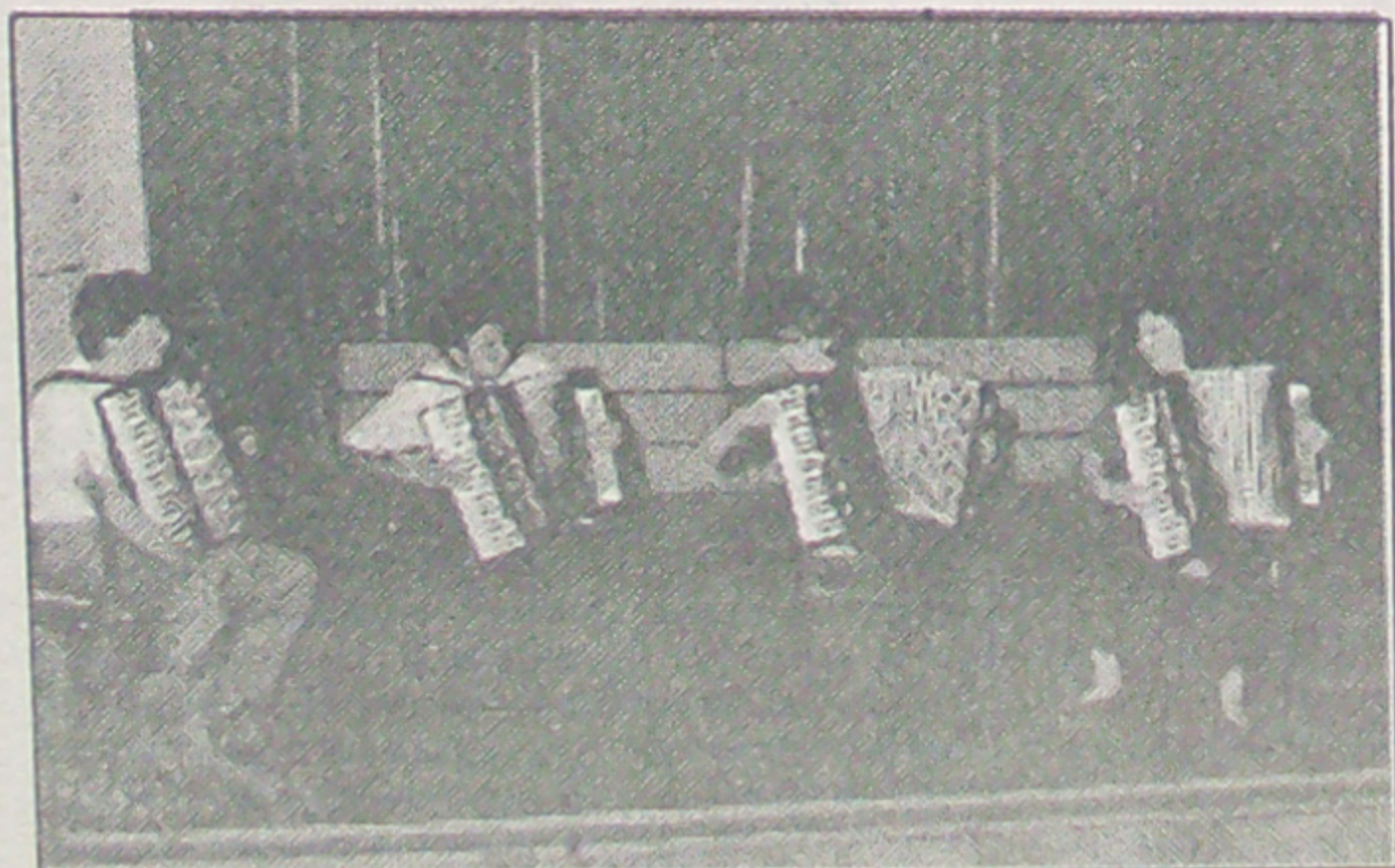
Резултатите от конференцията ни дават основание да вярваме, че датата 25. IV. 1996 година ще остане не

Акордеонът - един от най-изучаваните инструменти

Акордеонът е един от най-масово изучаваните в СОУ „Отец Пауций“ инструменти. Това дава възможност за по-качествен подбор на млади изпълнители, което до голяма степен определя много добрите постижения от съвместната работа на учители и ученици.

Първият успех на национално ниво завоюва Камелия Ручовска, с преподавател Мая Чакалска, класирала се на VII място на Национален конкурс „Млад музикант“ в гр. Чирпан през 1989 година. На следващите два конкурса авторитетът на акордеонната ни школа се утвърждава. През 1991 година Румен Софийски се класира на I място, а Светлана Петрова - на трето. През 1993 година успехът на нашите ученици е категоричен - три първи места, едно трето и едно четвърто: в I възрастова група първо място завоюва Цветелина Петрова, в IV възрастова група първо място взе Румен Софийски, трето - Светлана Петрова и четвърто за Ирина Петрова. Първо място извоюва и акордеонният квартет в състав Румен Софийски, Гето Тасев, Светлана Петрова и Ирина Петрова, с ръководител Мая Чакалска.

На проведените международни семинари в гр. Хисар през 1992 година и в гр. Бургас през 1994 година младите акордеонисти участват

активно и получават поредното признание за постигнатите резултати в музикалното изкуство.

Много от тях избрах музиката за своя професия и продължават обучението си във ВУЗ, а първите ни ученици, вече дипломирани музикални педагози, упражняват трудната професия на учители по музика.

Благодарим на всички ученици и техните преподаватели, които със своя упорит труд, амбициозност и безкрайно чувство за отговорност, допринасяха за изграждане и утвърждаване авторитета на СОУ „Отец Пауций“.

* И през юбилейната година възпитаниците на СОУ „Отец Пауций“

вата надхвърлиха двадесет. Както всяко ново нещо и профилираното обучение по изкуствата се натъкна на редица трудности в своето развитие. Никой обаче до сега не се захвана с трудната задача да предприеме конкретни мерки за тяхното практическо решаване. Това

махме натрупан опит в организирането на подобни изяви, благодарение на волята и ентузиазма на учители и ученици, успяхме да създадем стройна организация, която впечатли не само експертите от МОНТ, но и всички участници в конференцията. Те си тръгнаха от града ни с удов-

подължават традицията за умножаване на успехите и утвърждаване на доброто име на училището.

На 30 и 31 март 1996 година във Варна се проведе Втори национален детски фолклорен конкурс - Варна 96, във който взеха участие около 500 участника от цялата страна. В него участваха и ученици от СОУ „Отец Пауций“. Със свои изпълнения се представиха тамбурашки оркестър с ръководител Данчо Стоянов и Петър Борисов, Павел Божидаров, Ивalina Симеонова, Силвия Петрова, Велислав Емилов, Милена Тодорова и Иван Цветков, всички от класа на Данчо Стоянов по тамбура. В надпревара с възпитаниците на специализираните музикални училища в Котел и Широка лъка нашите ученици се представиха блестящо, като извоюваха две първи места, четири втори и две трети. Първи станаха тамбурашкият оркестър и Петър Борисов от XIIб клас за индивидуално изпълнение.

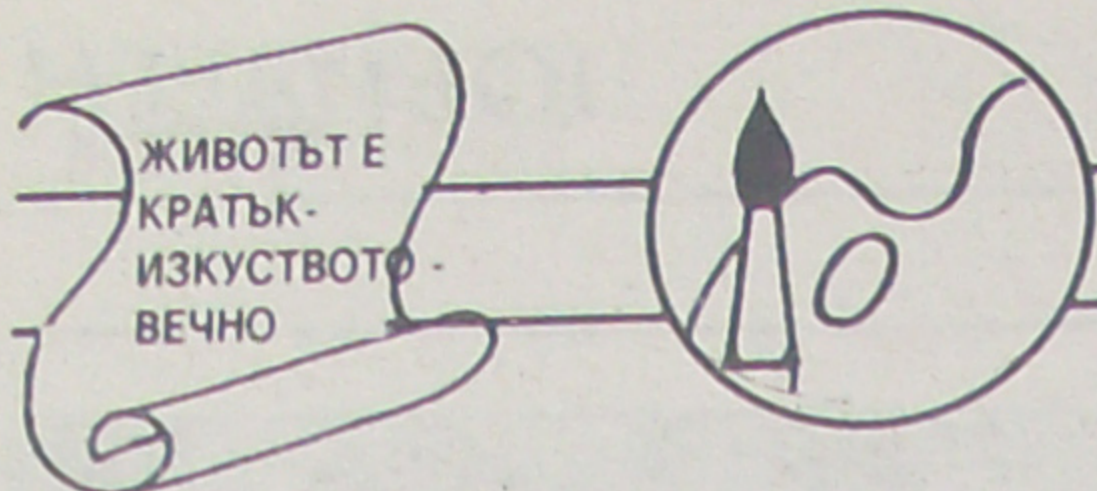
На 3 и 4 април 1996 година пък се проведе V юбилейен конкурс за пианисти с международно участие „Нашите деца свирят Бах“ в Благоевград. В него участваха Галия Петкова от Vа клас и Маргарита Стефанова от IXб клас, и двете от класа по пиано на Александра Михайлова. Въпреки силната конкуренция и двете наши представителки направиха успешен дебют, като Галия Петкова се класира трета в своята възрастова група, а Маргарита Стефанова стана пета.

Тези безспорни успехи доидоха закономерно, като резултат от сериозна работа и редица амбиции за по-осезателно присъствие на нашите възпитаниците на авторитетни форуми, което несъмнено поддига авторитета на училището и е гаранция за нови, още по-високи успехи.

само ден на откриване на първата по рода си конференция, но ще стане рождена дата на една традиция, която ще продължи в годините със собствен облик и запазено място в културния календар на Враца.

Красимир ДАНОВ
директор на СОУ „Отец Пауций“

За художниците

Спомня си Илия Асенов

Няма нищо по-хубаво от ученическите години. Това обаче не означава, че го осъзнаваме, докато сме в него. Разбираме го, когато тези години отминат. А моите най-хубави години минаха в СОУ „Отец Паули“. Казвам най-хубави и не преувеличавам, нито пък искам да лаская никого. За мен те се оказаха решаващи за по-нататъшното ми развитие, бяха избор, които направих сам и не съжалявам. Пътя, който поех, започва тук и надявам се, ще ме отведе далече. Но аз няма да забравя откъде започнах, защото ученикът, дори и да надмине учителя, си остава негов ученик.

Това ме кара да благодаря на всички, които ми помогнаха да направя правилния избор и да им честитя юбилей, като им желая още много творчески успехи.

Илия АСЕНОВ
Випуск 1994 год.

Трудно ми е да повярвам, че от символната първа копка за строеж на училището са минали толкова години. Кварталът беше заселен предимно с млади семейства, а сградата на училището не можеше да побере всички деца, които се заселваха в жк „И. Лютибродски“. Колективът беше

Мили спомени... Млади, интелигентни хора - някои току що напуснали студентската скамейка, с много ентузиазъм и амбиция да направим училището, нашия втори дом, красиво. Не се уморявахме от идеи. Знаехме, че всичко може да се направи, стига много да го искаш. Втурнахме се да об-

Първите стъпки към голямото изкуство

дкова, че „Петлите“ на Сава Савов са за директорския кабинет - който влезе вътре да знае, че ще хвърчат перушини. Тук искам да изразя моята и на моите колеги благодарност към госпожа Негкова - за нейната интелигентност, артистичност и богата душевност. Бюрокраични прегради нямаше за нея.

- Как мислите? Това, което предлагате, ще стане ли?

- Ще стане - отговаряхме.

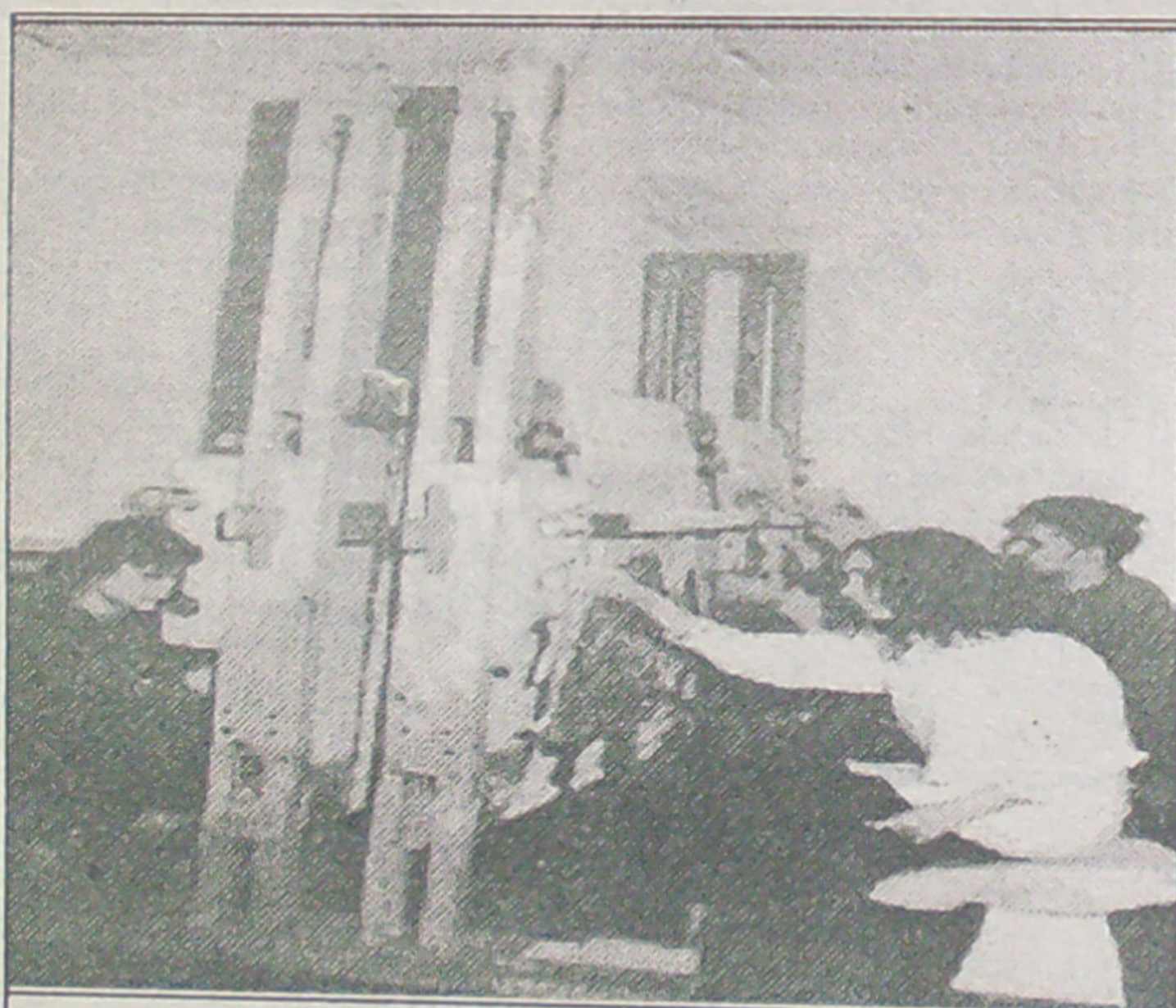
- Действайте! - махваше с ръка и ние знаехме, че започнатото ще бъде направено.

Дълбоко в душата си тя е имала идеята да направи тази сграда дом за млади таланти - художници и музиканти. И тя

Етюда - основа на професионалното обучение по изобразително изкуство.

Така започнахме

В ателието по художествен текстил

разделен на две и за негово ръководство бяха назначени Венета Негкова - директор и Стефка Иванова - зам. директор.

Новата сграда растеше пред очите ни. Летните ни дежурства преминаха там - сред тухли, цимент и стъкла. Знаехме коя стая какъв кабинет ще бъде и в мечтите си го представяхме прекрасен. След 1. IX. 1984 година се извършваха довършителните работи. Няма да забравя датата 14. IX. 1984 година, десет часа вечерта. Всички бяхме още там. Първолетна Цветкова, Евгения Георгиева, Митка Гергова, Наташа Георгиева, Цветана Борисова... Миеха се последните стъпала на главния вход. На сутринта, уморени и с грейнали лица, се поздравихме с новооткритата сграда.

завеждаме, да украсяваме. С камион докарахме цветя от парника в село Новачене. Обикаляхме национални изложби, искахме най-доброто. Няколко пари ли!?

Да, безпаричието ни не е от вчера. Митарствахме в предприятията. Знаехме какво искаме да закупят и да ни подарят. С колегата Емил Милков обикаляхме в София ателиетата на Квезим Исинов, Теофан Сокеров, Сава Савов. Много ми харесваше картината на Квезим Исинов „Майстора“ с палитра и четки в ябълкова градина. Досвидя му на Квезим. „Майстора“ красеше неговия дом. Но „Пулс“ и няколко натюрморта на Сава Савов и сега са във фоайето на училището. Подари ни ги ЧЛК.

Шегувах се с госпожа Не-

и ние вярвахме, че красотата ще спаси света. Успях да убедя много хора и тук във Враца и на други места, че на този град са необходими мислещи и знаещи млади хора с отворено съзнание за красивото в живота.

Конкурсът за прием на специализирани паралелки по музика и изобразително изкуство проведохме веднага след завършване на учебната година - 1 и 2 юли 1985 година. Приехме талантиливи деца не само от нашия окръг, но и от Михайловград, на втората година и от София. Полагахме основи на базата - стативи, предмети за рисуване, драперии за натюрморти, репродукции. Богатата гопсотека, която имаме сега, пренасяхме парче по парче от леярната на Художествената академия.

И сега се чудя на човечността на баи Георги - леяр в Академията - да повярва на някои от някъде си, че тези отливки, които понякога дава и на ученици, изпратени от мен за поредната отливка, ще бъдат някога платени.

Учебната програма си я правехме сами с колегата Илия Василев, а одобрението ставаше в Министерството. Мисля, че вървахме по верен път, защото и сега, след десет години, почти няма промяна в това, което ни изпращат от там.

Първият випуск се помни не само с това, че е първи. При нас дойдоха умни и интелигентни деца с амбиции и любов към изкуството. И с общообразователните предмети се справяха добре и бяха първи в училището. Понякога едновременно с рисунките на статиивите виждах и учебници по физика, химия, математика, би-

ология. Знаех какво значение имат пленерите за израстването на учениците ни. Там някъде, далеч от класни стаи и учебници потапяването им в красотата на природата беше пълно. Първия пленер организирахме веднага след приключване на учебните занятия. В паметта ми е останала следната картина: Два часа през нощта. Във фоайето на хотела Ивайло Рацов,

Христо, Страхил, Алекси и аз. Довършват нещо започнато през деня. П и т а т, вълнуват се, рисуват с маслени бои пред учудените погледи на късните посетители на хотела.

Следващата година бяхме в Несебър. Родителите им се радваха на пълните папки, с които се връщаха. За първия учебен ден училището грейваше от багри, усмивки и красота. Стана традиция всяка година да правим изложба в градската художествена галерия. Обикновено на 24 май. В книгата за впе-

нери ще станат Георги, Росица и Ваня.

Задъхвам се, не мога да изброя всички. Те са и в Софийския университет, и в Благоевград и в Дупница. Те всички са венчани с изкуството и във всеки удобен момент се връщат тук при нас, тук, откъдето са започнали. И в това объркано време или безвреме ние и те ще останем вечните идеалисти и мечтатели, кои-

Практика-пленер "Смолян 88"

то вярват, че именно красотата ще спаси света.

Дамяна ГРИГОРОВА
учител по изобр.

Началото

Преди десетина години идеята за създаване на училище с профилирано обучение по изкуствата в нашия град беше близка на много хора. Спомням си, че първият който я сподели с мен, беше композиторът Петър Карагенов. Всички ние знаехме, че такива училища вече има в Силистра и Добрич. Проучвахме възможностите да се осъществи желанието ни, но проблемът с учебната сграда

нейното училище да дава възможност на децата от района да изучават изкуства. Беше неудобно, че комплексът е далече от централната част на града, но от двете злини се избра по-малката. След като този проблем беше решен, други пречки нямаше, защото идеята подкрепиха всички ръководни инстанции.

През пролетта на 1985 година изпратихме молба да Министерството от името на тогавашната Окръжна училищна инспекция и Окръжен народен съвет - Враца. В началото на юни същата година получихме положителен отговор. За учебната 1985/86 година ни се разрешаваше прием от две паралелки: една паралелка певци - класическо и народно пеене и една паралелка - класически инструменти.

Началото беше поставено. В списъка на училищата на гр. Враца се появи и СОУ „В. Воденичарски“ с профилирано изучаване на музика, след което се утвърдиха и останалите профили - изобразително изкуство, хореография и християнско изкуство и култура. И така випуск след випуск, та до днес

Намериха се и учители-ентузиасты, които първи повярваха в бъдещето на училището. Положиха и полагаха усилия то да множи успехите си. Катедра „музика“ създадоха Юлия Игнатова, Марияна Ангелова, Галин Добрев, Наталия Георгиева, Мая Чакалска и Росица Господинова, а сега в училище работят над двадесет добри специалисти и външни лектори. В началото със своето изпълнителско майсторство помагаша народната певица Ева Георгиева, ръководител на световноизвестното трио „Бъл-

гарка“, и колоритният народен певец Иван Кремов. Тук работиха и се пенсионираха Александър Каменов и Наталия Къневска.

На всички беше ясно, че се върви по нов, неизвърван път. Нашето училище няма претенциите на училище по изкуствата. Тук се учат, както във всички общообразователни училища, предметите, включени в типовите учебни планове на Министерството, а профилираната подготовка е допълнително натоварване на учениците и се осъществява по специфични учебни планове и програми. За десет години можем да кажем, че имаме вече натрупан опит. Но обърнем ли поглед назад, с благодарност усещаме, че трудностите биха били неимоверно повече, ако специалистите нямаша безрезервната подкрепа на своята директорка Венета Негкова, ако колегите от Детската музикална школа и Държавна филхармония - Враца не попълваха и не попълват учителската колегия-специалисти.

В практиката си на дългогодишен инспектор по музика не познавам друго училище в района да поддържа толкова системна и тясна връзка с висшите учебни заведения при утвърждаването си, както това правеше СОУ „Отец Паисий“ - Враца. Ръководителите на цели катедри учаваха и подпомагаха методически преподавателите. Изкушавам се да спомена имената на доц. Руско Русков, доц. Ваня Бъчварова, Гина Табакова от СМА, доц. П. Минчева, доц. Пл. Арабов, доц. П. Маринов, доц. Кушлева, проф. Валя Александрова - от АМТИ - Пловдив и др.

Въпреки че, честно казано, поборът на децата, желаещи допълнително да се занимават с музика, не е от най-прецизните, успехите не закъсняха. Випуск след випуск удовлетворението от реализацията на випускниците на СОУ „Отец Паисий“ радва учители, родители, съмишленици. Над 60% е средният им прием във висшите учебни заведения и което е по-важно, абитуриентите ни бли-

Урок по солфедж в I-ви клас.

зат не само в академиите и институтите по основния им профил. Между тях има лекари, зъболекари, инженери, биолози, химици, учители, военни инженери и др.

С обич и гордост колегите говорят за Веселина Генчева - оперна певица, за Петър Велчев - зъболекар, спечелил приза „Златен кестен“, за Румен Софийски, достойно представил се на Първи национален конкурс за млади дарования-94 в НДК, за Мирослав Юзовски - певец-оркестрант в АНПТ „Пирин“, за Юлия Иванова - студентка в СМА, за Борислава Анчева - студентка в СМА и много други. С особено вълнение си спомням за реализацията на Випуск 94 - 92%, за особено високите постижения на учениците от класа по акордеон на Мая Чакалска.

Радват ни и успехите на днешните възпитаници на училището. Не може да не се отбележи високото ниво, достигнато от народния хор с ръководител Росица Гос-

подинова, представителния училищен хор с ръководител Т. Аспарухов, народния оркестър с ръководител Д. Стоянов, камерния оркестър с ръководител Юлия Игнатова и др.

Удоволствие е да работиш с младите колеги и бивши наши възпитаници - Светла Вълчева - акордеон, Любомир Гешковски - гъдулка, Камелия Ручовска - акордеон.

Има основание за удовлетворение от изминатия път, има повод да се празнува. Нека обновеното ръководство на училището с директор Красимир Данов през следващото десетилетие съхрани хубавото от традициите и умножи успехите.

Да ни е честит юбилей, колеги, да е спорен пътят ви напред!

Маргарита МАЛДЖАНСКА
бивш експерт по музика, сега учител в СОУ „Отец Паисий“ - Враца

В час по академично пеене - ръководител Маргарита Малджанска

беше сериозна пречка, защото в града почти във всяка сграда съжителстваха по две училища. Трябваше и подходящ директор, който да има сърце за музиката и желание да помага. Лудите глави не са много, но слава богу, че ги има. В жж „Дъбника“ съвсем новоуто училище „Васил Воденичарски“ се ръководеше от Венета Негкова, артист по природа, дейна и решителна жена. Тя също мечтаеше

усилия то да множи успехите си. Катедра „музика“ създадоха Юлия Игнатова, Марияна Ангелова, Галин Добрев, Наталия Георгиева, Мая Чакалска и Росица Господинова, а сега в училище работят над двадесет добри специалисти и външни лектори. В началото със своето изпълнителско майсторство помагаша народната певица Ева Георгиева, ръководител на световноизвестното трио „Бъл-

Група за политически песни - 1989г.

С поглед напред

Постепенно отминаха, изпълнени с грижи, възторг и успехи, най-ранните детски години на нашето Средно общообразователно училище с разширено и профилирано обучение по изкуствата „Отец Паисий“. И то го десетгодишно. Какво може да се очаква от една възраст едва на половината на пълнолетието? Видно е - постепенно осъзнаване на другите и на себе си, на собствените сили, възможности и стремежи. Безспорно е също, че тя съчетава трудностите на растежа с амбиции, с по-ясни перспективи и с много мечти. До къде се е стигнало и как да се продължи - това е въпросът, който все по-актуално се изправя в настоящето на учи-

Емилия Прокопиева

лицето. Оплоденото от опита съзнание търси нови хоризонти и чертае по-верни пътища към главната цел - развитие на богата художествена култура у учащите се. Тази цел, произтичащите от нея проблеми, както и перспективата, свързана с нея произлизат от статута, от типа на училището. Независимо от художествеността си профилиране, то си остава средно общообразователно училище и това се оказва определящо за много неща, свързани с обучението в него.

Още с откриването на училището врачанската обществено-ност го нарече „музикалното училище“ и от тогава до сега съзмерва изяви и постиженията му с тези - на средните музикални училища, успехите му се оценяват с броя на продължаващите висше музикално образование негови възпитаници и претенциите към него непрекъснато растат. Очакванията на обществеността подтикнаха не малко преподаватели към респектиращо професионализиране на учебния процес по музикал-

ните предмети. С цената на самоотвержен труд някои ученици и учители постигнаха впечатляващи резултати, но също така започна да прозира и един болезнен проблем - несъответствието между високото ниво на обучението и нивото на приема (твърде ограничен като изисквания в сравнение с този на музикалните училища). Това започна да се отразява негативно на по-слабите ученици, на тяхната успеваемост. Все по-настойчиво започна да налага решение въпросът на какво ниво на трудност да се преподава. Да се задържат ли в развитието си по-талантливите ученици или да се отблъснат с трудностите по-малко надарените? Благодарение на целия този опит, на дълбокото познаване на децата и спецификата на учебния процес в нашето училище ние, струва ми се, вече достигнахме до разковничето на този проблем. Художествената колегия преподаватели во главе с ръководството достигнахме до убеждението, че изход от него не само има, но и че той е много бла-

гоприятен. Ясно е, че училище от нашия тип нито трябва, нито може да дублира дейността на музикалните училища. То обаче има богати вариативни възможности за обучение при една диференцираност. От една страна, на основата на съответен, съществуващ в момента учебен план, то е в състояние (както вече е доказано) да подготвя деца за по-висока степен на музикално и въобще - на художествено образование. От друга - съществува възможност за втори, по-олекотен учебен план, по който да учат ученици, които нежелателно да продължат понанатъшното си музикално образование. В същото време, този план може да бъде много богат, интересен и полезен, както за тези, които веднага след завършването си ще започнат да упражняват някои музикантски професии, така и за онези, които ще се формират като музикално грамотни, обичащи и разбиращи тонното изкуство бъдещи специалисти в други области на живота. Съответните постъпки и

предложения до Министерството на образованието, науката и технологиите, за този втори вид учебен план вече са направени и очакванията ни са в скоро време те да бъдат удобнени и предложени за прием в училищата.

Нашето СОУ „Отец Паисий“ вече стои на прага на вторите десет години от живота си. Всички ние, които работим в него се надяваме то да отвори и втора, нова, по-интересна и по-ползотворна страница в живота си, да заеме по-точно специфичното си място, както в образователната ни система, така и в музикалния и културния ни живот въобще, да подготвя по-целенасочено и по-полезно своите възпитаници за бъдещето им.

Емилия ПРОКОПИЕВА
учител по пиано и история на музиката

Моделиране на красотата

През учебната 1992/93 год се даде старт на една нова специалност в СОУ „Отец Паисий“ в годишната история на училището специалността „хореография“ е най-млада. Създаването ѝ е свързано с изграждане на специалисти, които да съхраняват и популяризират родния ни фолклор. Няма български поет, писател, художник или композитор, чието изкуство да е оставило дупя в националната ни култура, без да е потърсило опора във фолклора. Народното изкуство е създавано навсякъде: върху кавала, върху гайдата, върху хурката на любимата. Изкуството е създавано и тогава, когато се зададе празник и обичаят събере челядта около софрата с обредни хлябове, писани яйца, мартеници, кукерски маски - едно великолепно шествие на красота-

та. Деваиката тъмняла тънки дарове за свежър и свежърва. Тогава под пръстите ѝ се раждала неповторима хубост - пьстри шевци по ризите и сукманите, шарени чорали с изкусни цвята, забрадки с мниста и ресни.

Българката ваела изкуство по неписаните закони на красотата. Всъщност не е необходимо да се дават много примери, за да се разбере голямото образователно и възпитателно значение на народното творчество в живота на всеки от нас. Няма съмнение, че срещата ни с него е не само докосване до голямото изкуство, но и вникване в творческите дълбини на народната душа.

Ярък пример за това беше националният събор на народното творчество - Коприщица 95. Да си на този събор е едно незабра-

вимо изживяване. Три дни не спряха песните, танците и сбирните. Оживяха много народни обичаи: „Еньова буля“, „Благовец“, „Русалии“, „Лазаруване“. Всичко показно завладяваше със своята специфика и многообразие, което за кол ли път ни напомни, че фолклорът трябва непрекъснато да се издирва и съхранява.

Ще съумеем ли да направим всичко това неотделима част от нашия живот и от живота на децата ни или всичко ще остане там и ще чакаме нова Коприщица?

Анелия ЦВЕТАНОВА,
преподавател по хореография

ФОРМИРАНЕ НА СЕБЕ СИ

Танцът - магия

УСПЕХИТЕ БИХА БИЛИ ПОВЕЧЕ

бъдеше.

Нашият профил е сравнително нов за училището и за съжаление все още не са създадени най-добри условия за работа. Това убива желанието на някои от съучениците ми и ги кара да се преориентират. В класа, в който уча всички сме съученици имам даденостите да станат добри хореографи, но някои от тях все още не са достатъчно убедени в това.

Преподавателката ни по хореография полага големи усилия, за да може да ни научи на най-необходимото, за да направим от нас добри танцьори. Не е тайна, че един предмет

Занимавам се с хореография още от малък. В началото, когато започнах, ми беше много трудно и за това не мислех да продължа. Но с течение на времето се привързах към това изкуство и сега за мен то означава много. Вече десет години се занимавам с хореография и разбрах, че професията на хореографа има голямо

може да ти стане любим само от държанието на учителя към учениците. Може би и това е причината да не обръщаме голямо внимание на всички несподоби и неудобства, а да полагаме максимални усилия, за да усвоим дадена стъпка, движение или танц.

Часовете, които са отгелени на този предмет според мен са

достатъчни. Те позволяват на овладеем основите на хореографското изкуство и да подготвим продукция, с която да излезем пред публика. Всички танци, които сме подготвили са интересни и добре направени. През последните две години сме се изявявали сравнително малко на сцена и в това отношение ръководството на училището е в дълг към нас.

Често ние, учениците от хореографските паралелки си задаваме въпроса какво ни очаква след като завършим. Една голяма част от нас ще продължим и по-нататък да се занимаваме с хореография във ВУЗ, но онези, които не успеят остават само със средно общо образование. Затова бихме искали, ако е възможно, да се възстанови практиката на завършващите профилирани училища да се издава свидетелство за професионална квалификация, което да им дава възможност за бъдеща професионална реализация.

Уверен съм, че това би прилякло много колебаещи се в момента кандидати в нашето училище и подбортъ тогава би бил много прецизен, а успехите много повече.

Хранимир ПАВЛОВ
ученик от Хг клас

Таня Владимирова

Паралелката „Християнско изкуство и култура“ има за цел да даде по-задълбочена подготовка на учениците тъкмо в тази насока. Възможността те да могат поне малко да се потопят в дълбочините на тази наука им дава възможност да се докоснат и до първите стъпки на християнството, до идеите, които оставиха живи във времето човешките добродетели. Ето защо те останаха претворени в творчеството на автори като Джото, Донатело, Микеланжело, Рафаело, Леонардо, Рубенс, Франсиско Сурбаран и още... Проследявайки развитието на църковната история и борбите на църквата, учениците

само откриват сризовите и възходите и на самото християнско изкуство.

Следвайки крачка по крачка неговия ход в различни точки на света и в неговите различни превъплъщения, учениците от паралелките „Християнско изкуство и култура“ развиват естетическия си светоглед и своето интелегентно отношение към художествената действителност. Възприемайки визуално чрез репродукции и диалогитиви световното историческо и културно наследство, те разширяват както общата си култура, така и професионалното си отношение към науката „история на изкуството“ и в частност към световните шедеври.

Освен общото запознаване с произведенията на изобразителното изкуство през вековете, учениците се научават да разбират правилно и да тълкуват библейските персонажи, алегоричните и символите, както и да имат общо познание върху библейските сюжети. Това спомага освен за образователното им усъвършенстване, също и за етичкото им възпитание и издигане на духовните им ценности. Научават се във всеки конкретен период или епоха, които изучават, да гледат и възприемат с очите и сърцето на нейните съвременници.

От друга страна пълната общообразователна програма дава на учениците подготовка на високо ниво по която и да е друга дисциплина, което ги прави абсолютно конкурентно способни на кандидат-студентските изпити. Много бивши възпитаници на училището са се реализирали вече и в други специалности, което доказва стабилното ниво на преподаване. С други думи, училището осигурява всички възможни условия за подготовка и бъдеща реализация на учениците по специалните и общообразователните предмети.

Татяна ВЛАДИМИРОВА
учител по история на изкуството

Музиката в МОЯ ЖИВОТ

Има една необикновена съкровищница и всеки, който се е докоснал до нея, трудно може да забрави богатствата ѝ. Това е музиката. Веднъж пил от този извор, човек цял живот усеща свежестта и сладостта на водите, бликащи от дългата история на музиката. Тя владее много сърца. И едно от тях е моето.

Музиката започна да живее с мен още от ранното ми детство. Тя винаги е звучала у дома. Моите родители я ценят и успяха да предадат тази любов на нас, децата. Вълшебните звуци плениха и моята душа. Музиката ме води из своите лабиринти, готова винаги да ми открива нещо ново, дава ми сили, ведрост, усмивка. Нотите, излезли изпод перото на Бах, Моцарт и Бетховен, ме омаиват с вълшебството си. Често те ме връщат назад във времето. Образът на великия Бетховен оживява пред мен - седнал на клавирина до една масичка със свещ на нея, под пръстите му излизат вълшебните звуци, които и днес омагьосват.

Обичам тези необикновени мои пътешествия в историята на музиката. Обичам също и да рисувам и винаги с радост посещавам зали, в които грижливи ръце са подредили красиви картини.

Мисля, че много млади хора предпочитат да живеят в един музикален свят, отколкото в този реален, но често пъти объркан свят, в който липсва хармонията на звуците. Ако има по-голямо щастие от това да изпълниш едно музикално произведение, то е да твориш музика. Един ден може би и пред себе си ще видя мои ноти, танцуващи своя омаиващ танц. Пленен от тяхната тайна, вярвам, че ще успея да предам на другите това прекрасно усещане - усещането за музика.

Георги НАЙДЕНОВ, VII в клас

Светлината

Гледаш светлината и се любоваш на нейната красота. Затваряш очи и това, което си видял преди, вече го няма, а онова, което ще видиш, още не се е появило. Светлината е като водата - изпълва всичко, до което се докосне. Тя е източник на живот, енергия, без която не може нито едно живо същество. По своето естество светлината е нищо - тя е резултат от цветове, различно осветени. Тя позволява да опознаем предметите, техните форми, разстоянията между тях. Само светлината, неподкупната светлина, има достъп до всички изкуства. Живописца е изкуство, чиято светлина е безпределна. В платната на Пикасо тя не играе по тях, за да мами или изненадва, а осветява реалното. Изключителни са постиженията на Рембранд при боравене със светлини и сенки, докато другите художници гредят върху основата на линията или боята. Той постига най-голямото въздействие чрез силата на светлината. Тя винаги е била загадъчна за човека...

В далечни времена славяните не са си обяснявали явление то светлина. Свързвали са го с различни митологични същества. Тезата за светлината се явява и в основата на религиите. Християните, например, проповядват, че Бог ни я изпраща, че той ни дарява с нея и ние трябва да бъдем достойни за нея. Можем да противопоставим светлината на тъмнината. Паусий представя на своите съвременници историята на славното минало на своя народ като лъч светлина в нерадостното му битие. Такава трактовка прави и Валов в своите произведения като усещане на незрящ човек, който я разбира по един различен начин. Той вижда това, което другите не виждат.

Светлината и тъмнината могат да се разглеждат като аналог на доброто и злото. Светлината е символ на новото, на прекрасното. Дидро казва: „Осветявай предметите с твоето слънце, което не е слънцето на природата. Бъди ученик на небесната дъга, но не бъди нейн роб!“

Пенка МИТКОВА, XI а клас

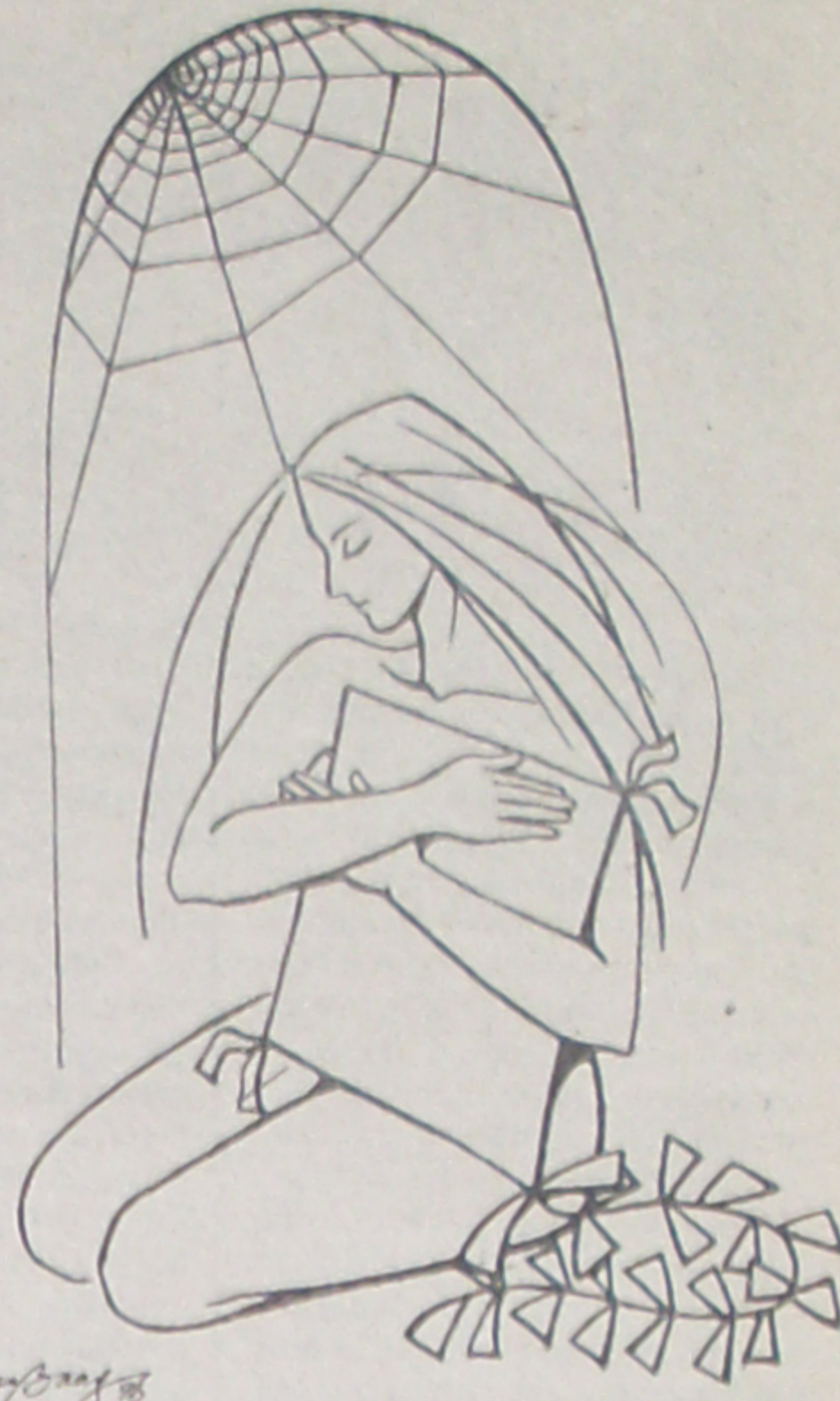
ЗАВРЪЩАНЕ

Сандалите на детството ми крехко обидено ме гледат от тавана, кашките им, люшкани от времето, ухаят още с пръстите на мама.

Една цигулка - прашина четвъртинка - простенва силно като вой на зима. Накъсано потрепва като струна хвърчило под ръждива ламарина.

Зелен, огромен паяк от гредата се мушва бързо в дупката си сива и, стресната от стъпки, тишината сърдито ме подканя да си ида.

А аз стоя сред тези мъртви вещи и стискам в зъби болката си дива. Една сълза от спомена възкръсва и капва във душата ми парлива

Рисунка Татяна Владимирова

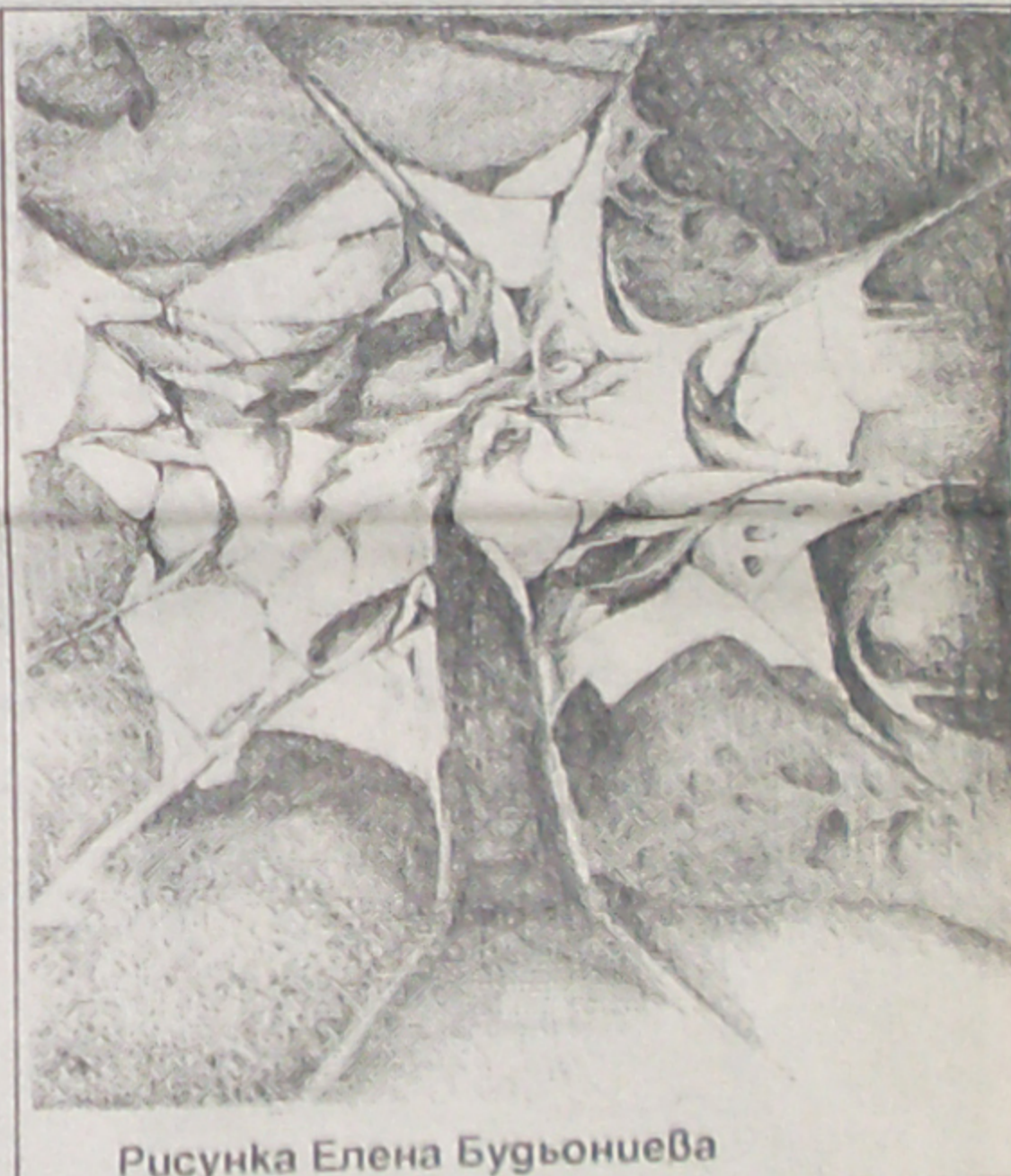
Колко много любов иззахих, колко много болки отгледах. В изнемога на белия лист моите стихове бременни тегнат.

Утре нови мечти ще родят чувства нови, заблуди възможни днес нестройни, задъхано бдят над утробите свои тревожни.

Морни залези тръпнат над тях, в жажда луда ръсят позлата. Ослепяла без техния смях за милувка се пълзва луната.

Как така е устроен човек да прощава, макар и да губи. Все едно дали пътят е лек, цом във всяко начало е влюбен.

Юлия ИГНАТОВА

Рисунка Елена Бугъониева

Musical score for 'Младост' (Youth) by Младост. It includes a title, a key signature of one sharp (F#), and several staves of music with lyrics in Bulgarian. The lyrics describe the joys and pains of youth.

Musical score for 'Да бъде същия' (To be the same) by Да бъде същия. It includes a title, a key signature of one sharp (F#), and several staves of music with lyrics in Bulgarian. The lyrics are about enduring love and faith.

ОТ СЪРЦЕ БЛАГОДАРЯ НА ВСИЧКИ

Когато преди време се появи възможността да продължа образованието си в

училище „В. Воденичарски“, идеята никак не ми хареса. След несполучлив опит в Софийската художествена гимназия пред мен не остана кой знае какви алтернативи. Бях разочарована и объркана, несигурна в собствените си способности. Желанието ми да се занимавам с рисуване беше силно разклатено.

Когато аз и моите родители разбрахме за новосформираните профилирани паралелки в ЕСПУ „В. Воденичарски“ ме моментално възкликнаха „А защо не!“ Аз обаче не бях толкова възхитена и ми се струваше, че техните възторзи са абсолютно необосновани. Не бях сигурна дали подготовката и уменията, които там евентуално биха ни дали, ще са достатъчни. Винаги новите неща спрещат

или поне малко объркват хората. Но въпреки това се намериха кандидати и то предостатъчно. Наричаха ни тогава „експериментални“. Е, подложих се и аз на експеримента. Не беше лесно. Особено на нашите преподаватели. Ходеха да уреждат гипсови модели, да търсят специалисти по някои особености дисциплини и да възпитават в нас желание за създаване на изкуство, въпреки напрегнатото учене по общобразователните предмети. Трудничко беше, но покрай трудностите ние се калихме. Наложих се много бързо да разберем, че което държи на това, по-нататък да продължи да се занимава с изкуство, ще се наложи доста да се труди и САМ. Дамяна Григорова изискваше от нас много скици, направени в свободното време. В началото ние изпълнявахме с много мърморене и нежелание, но работата ни улесне до такава степен, че дори в часовете дебнехме да уловим поза или изражение.

Всичко, което успяхме да научим тук, даде възможност на много от нас да продължат образованието си. Някои се доразвиха в други направления, но любовта към рисуването остана.

Преподаването в моето училище ми даде възможност да застагна от другата страна на катедрата и да нарека равни тези, които са ми дали основите, доразвити по-късно от университета.

От сърце благодаря на всички мои бивши преподаватели и днешни колеги! Благодаря!

Татяна ВЛАДИМИРОВА

Училището в моя ЖИВОТ

Естествено е, че с навършването на възрастта и трудовия стаж излязох в пенсия. Щастлива съм, че съм здрава, но ми е много, много самотно. Липсват ми училището, учениците, колегите. Липсва ми вълнението при провеждането на часовете на класния ръководител и уроците по история. Тъгувам за екскурзиите и пленерите, които провеждахме с учениците. Тъгувам най-много за учениците от профил изобразително

изкуство, на които бях класен ръководител. Това беше последният ми клас.

Къде сте сега мои мили момичета и момчета? Искам да ви видя. Много, много ми липсвате. Много ви обичам. Искам да бъдете щастливи и преуспяващи в живота.

Цели тридесет и осем години живях с мисъл за МОИТЕ ученици. Обичах ги като собствените си деца. Чувствах, че и те ми отговарят със същото. Ако можеха да се върнат тези години, бих била из-щастливата жена на света. Знаем обаче, че връщане назад няма. Ако беше възможно, бих се

върнала отново в училище. Ако можех да спра времето, бих го направила. Но то отлита бързо. Просто, това е животът.

Искам да пожелаая на всички колеги от все сърце да бъдат здрави. Да знаят и помнят, че ще бъдат щастливи, докато имат своето място в училище. При учениците. Нека вървят с достоинство по пътя, който сами са избрали.

Млагенка ЦИГАРОВСКА
учител-пенсионер

МНОГО ИМ ВЯРВАМ!

Някъде прочетох една такава мисъл: „Изкуството може да спасява хората като медицината“. Страшно ми хареса. В нея има толкова много истина. Само хора, които нямат отношение към културата, не биха се съгласили с нея.

Рядвам се, че моите ученици от профил „Музика“ са своеобразни лечители на това болно време. Със самото си кондигатстване в това училище, те вече са се определили в душата си като такива. Особено днес. В този момент.

За това ги обичам много. Много им вярвам! И страшно ми се иска да успеят.

Вече започнаха...
Гордея се с тях!

Юлия ИГНАТОВА
преподавател по солфедж

ДА ПРОДЪЛЖИМ НАПРЕД

За нашето училище могат да се кажат много неща - както положителни, така и отрицателни. Но ние не можем да отречем знанията, които получаваме, въпреки прекалената ни натовареност. Доволни сме, че получаваме задълбочени знания по музика наред с подготовката по останалите предмети. Наистина, не можем да се похвалим с много свободно време, но нали сами сме избрали този път?

Това, че учим всички общобразователни предмети наред с профилиращите ни осигурява по-голям избор при по-нататъшното ни развитие. Разбира се, проблемите има, но те могат да се преодолеят с общи усилия - на учители и ученици - и да продължим напред.

Яна ЧЕРВЕНЯШКА
ученичка от X Б клас

Наричахме го ентусиазъм

Преди десет години за всички нас училището значеше БЪДЕЩЕ - всичко предстоеше. Започваше нещо ново. Не бяхме си въобразили какви ще са плодотворите, но започваше. То беше НАДЕЖДА. Огънят се разпалваше от директорката Венета Негкова и ни завладяваше. Нямаше нищо невъзможно. В името на една идея сме работили до среднощ в училище. Наричахме го ЕНТУСИАЗЪМ.

Училището беше ново, недостроено. Нямаше помощен персонал. Сами почиствахме, боядисвахме, обзавеждахме.

Наш постоянен спътник бяха ТРУДНОСТИТЕ. Те обаче не ни отчайваха, а ни сплотяваха. Един голям колектив, в който имаше хора като Негкова, Ив. Теофилова, Венета Андреева, Ив. Петрова позна ПРИЯТЕЛСТВОТО.

Какво е за мен след десет години училището? То е част от миналото ми. То е моето ежедневие, в него изживях радости и скърби. Чрез порасналите вече момчета и момичета усещам, че ме има и съм частичка от него, от моето училище!

Клара НИНАРСКА
учител по география

Учителският колектив

Изпращане на първия випуск

Успяхме, скъпи учители!

Аз съм от първия випуск на училището и настоящ учител в него. Какво означава за мен това училище?

След неуспешното ми кондигатстване в Плевенското музикално училище, новоразкритите паралелки с профилирано обучение по музика в тогавашното ЕСПУ „В. Воденичарски“ се оказаха спасителната сламка, за която се хванах. Кондигатствах и бях приета. Радвах се, че ще изучавам музика - нещото, с което късно се запознах от близо, но се оказа моя съдба, пътят, по който ще вървя занапаг.

Годините, прекарани в училище, бяха години на ентусиазъм, упорит труд и надежди, които не се оказаха напразни. За това използвам случая да благодаря на всички свои преподаватели за тяхната всеотдайност, за грижите, които полагаха, за да ни помогнат да се реализираме пълноценно.

Успяхме, скъпи учители! Благодаря ви!

Светла ЙОРДАНОВА
учител по акордеон

Началото на моя път

Не зная кога едно събитие става спомен, но за мен септември 1984 година е действително събитие и действително мил и тъжен спомен. СОУ „В. Воденичарски“ е началото на моя педагогически път, което аз свързвам с много амбициозната цел по утвърждаване на училището като училище с профилирано обучение по изкуствата.

Работихме всички така, че днес без излишна скромност можем да кажем: „Успяхме!“

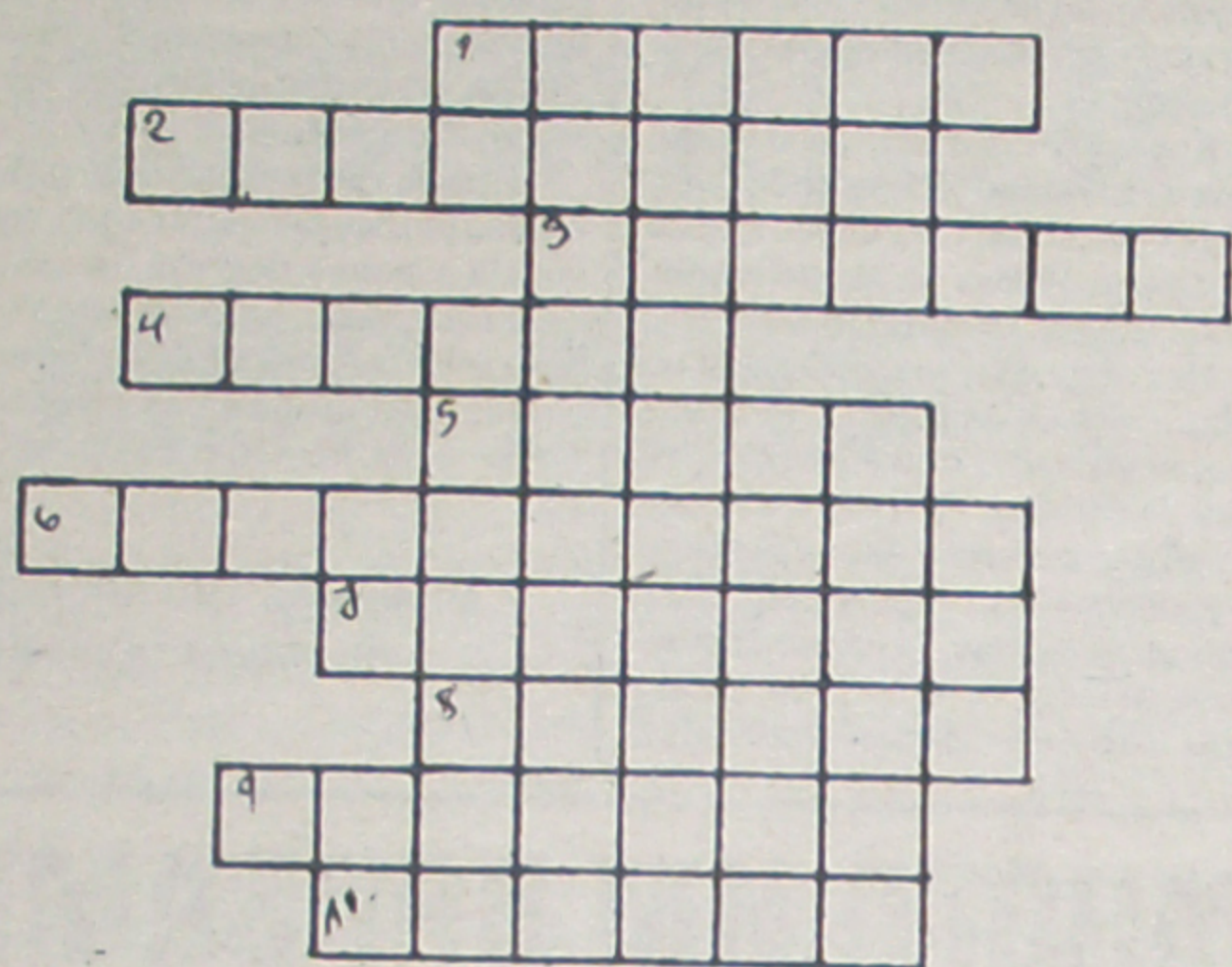
Споменът е и тъжен по обясними причини - минали са толкова много години. Сигурна съм, че с такива чувства, с такива резултати и такива амбиции ще дочакаме и нови, по-значими годишнини. На нашето училище!

Росица УЗУНОВА
учител по биология

МЪКИТЕ НА СЛОВОТО

(из ученическите тетрадки)

1. Омразна цифра.
 2. Върховен вожд.
 3. Нещо отдавна доказано, което учителите по математика не знаят и карат учениците пак да го доказват.
 4. Големият спасител.
 5. Основен (и единствен) уред за часовете по физическо възпитание.
 6. Почивка между рундовете.
 7. Писта за надбягвания в училище.
 8. Балканският Еверест.
 9. Онеправдано мнозинство в училище.
 10. Сламка за угадник-повтарач.
- При правилно решение в отбелязаните квадратчета ще прочетете името на училище във Враца, което празнува тази година десетгодишен юбилей.

„Момчето имаше само едно желание - да види Анвелинка, но и леля Дъмша не беше по-назад. Той не знаеше, че като види Анвелинка, ще изпита срам. Гонеше я в съня си, постоянно мислеше за нея.“

„Момчето, като я видя, умря от срам.“

„Тя беше обикновена жена с добро сърце, но също така беше и царица.“

„Образът на леля Дъмша покорява момчето с облеклото, което той за пръв път виждал.“

„Четем и се чудим как е възможно чрез слово да се дават такива изображения, да се разкрива такава грама.“

„При него има Нощ и тая Нощ въвежда в самия епицентър на съзнанието.“

„В стихотворението „Арменци“ има страдания, разкъсвания от драматични преживявания.“

„С много творчески сили Яворов респектиреше вражеското обкръжение, с безпородността на озорния си талант.“

„Заплакал с помощта на сълзи.“

„Първият учител на българския народ е Паусий Хилендарски. Под натиска на османските поробители той вдъхва у народа един стремеж към най-висшата човешка задача - да знаят и да помнят своята история.“

„По-волямата част от народа били неучи и плиткоумни хора.“

„Но от капка по капка постепенно се получава „вир“. Това важи за целия народ.“

„Всеки човек е личност, той не трябва да се сравнява с никого. В случая българите и еърците.“

„Трябва да има хора, които да подгат ръка и да спуснат въжето за спасение.“

„Защото, ако българинът не се беше оклатил и да започне да разговаря на български език, то от „История славянобългарска“ нямаше да има никаква полза.“

„Защо тази жизнерадостна душа попада в плен на вулгарщината на чорбаджиите?“

„Сляла се с всички селяни и те с нея, тя (Сежда) става инструмент на техните блянове.“

Любопитно

Дама свири на пиано „Кроичерова соната“. Звъни се. Влизат двама полицаи.

- Какво желаете, госпожа?

- Обадиха ни се по телефона, че тук измъчвали някой си Бетховен. Къде е той?

Брамс гостувал на един богат винопроизводител, който му поднесъл да опита едно прекрасно рейнско вино.

- Това е Брамс между вина-

та ми! - казал гордо домакинът.

Брамс изпил с удоволствие една чаша, подир нея втора и после рекъл:

- Отлично! Хайде сега пък дайте да видя от Вашия Бах!

Напускайки след едно турне САЩ, пътният багаж на Фьодор Шаяпин бил преровен най-щателно от митничарите. Всичко било обърнато наопаки.

- Това е възмутително! - забелязала една присъстваща

дама. - Вие знаете ли кой е господинът? Това е аенциалният Шаяпин, в чието върло се намират милиони!

- Значи така? - възкликнал зарадван митническият чиновник. - Благодаря Ви много за уведомлението. Ще го подложим на рентгенов преглед.

Като младеж Рафаело отседнал веднъж в хотел. Макар че нямал никакви средства, той се разпопавал на широко. След известно време се приотвил да си върви и съдържателят му поискал сметката.

- Ето парите! - казал Рафае-

ло, като посочил разпилени по масата златни и сребърно монети. После си взел багажа и излязъл. Хотелиерът пристъпил да прибере монетите, но ръката му се плъзнала по масата - те били нарисувани.

Томас Гейнсборо рисувал една дама, която, за да излезе да устата ѝ малка, при позирането непрекъснато свивала устните си. като забелязал това, художникът се обърнал любезно към своя модел:

- Ако искате, госпожо, аз бих могаъл и съвсем да изоставя устата в портрета Ви.

При посещение в ателието на знаменития швейцарски художник Арнолд Бьоклин един известен хирург намерил, че в телата му има анатомически несъобразности.

- Въпреки това, драги професоре - усмихнал се Бьоклин - сигурен съм, че техният живот ще бъде по-дълъг от Вашия.

Веднъж бележитият художник Менцел бил запитан дали някога сърцето му е било привлечено от жена.

- Не - отвърнал художникът - само окото!

Рисунка Елена Бугъониева ХИЛ

Редколеция: Евелина Стоичкова, Красимир Донов, Диана Робова, Мариана Ангелова, Дилана Гриворова, Анелия Цветанова

Художествено оформление: Евзени Генков

Предпечат - "ЗОВ ПРЕС НЮЗ" - ООД-ВРАЦА
Печат - "ПОЛИПРИНТ" - ЕАД - ВРАЦА

Този брой е отпечатан благодарение на спонсорите:

"Тролейбусен транспорт" - ЕООД
"Враца-хлебопроизводство" - ЕООД
"Първа частна банка" - АД
"ЗОВ ПРЕС НЮЗ" - ООД
Г-н Горан Нинов
Г-н Трифон Петров
Г-н Цветан Асенов